

стигнал в Пловдив, дето лесно си извадил пжтен билет и паспорт. Веднага заминал за Пазарджик и през София се озовал в Ниш, при дякона Генеди. Двамата дякони решили да избягат в Сърбия. Една нощ те се покачили на монастирските коне, напуснали Ниш, стигвали на границата, продали коните, хвжрили расото, остригали косите и поели пжтя за Бялград. Отизането на тия двама младежи в сръбската столица не е случайно; то е отзив на позивите, които Раковски чрез свои хора изпращал в Бжлгария да се сжбират в Бялград младежи, доброволци за бждещата освободителна война.

III В легията на Раковски.

1862. — Бялград. През пролетта двамата дякони пристигат в Бялград. И двамата се наричали с мирските си имена: Васил Иванов от Карлово и Иван Караиванов от Ихтиман; те били облечени в обикновените тогава шаячени дрехи, потури и салтамарка, народна кройка. Бялград бил вжабуден. Всичко гжмджало. Нещо важно се крояло.

дини без да му се заплати нищо. Хаджията се отказал да го поджржа в Русия и длжжал за службата на дякона окело 10 хиляди гроша. Освен това, коня бил монастирски купен от просени и спечелени пари при помощта на дякона, отгледан и отхранен все от дякона. Следователно той смятал, че има право да го земе срещу труда и сумата, що му длжжал хаджията.